

ravnejši nasprotniki in pa oni, katerim je dajal udarce najtežje vrste, brez strahu čestitajo in darila poklanjajo.

Nemško društvo v Celovcu hoče za 1. dan aprila celó sklicati shod društva, da bo v slavnostnem govoru slavil „Bismarkove zasluge za nemško ljudstvo“. Veseli se Nemško-Avstrijska! Tvoja čast je rešena v očeh „nemškega društva“, tako sklepa „Germania“. — Mi pa sklepamo z nado, da bo naša vlada, ki pozorno opazuje omenjene prikazni, še o pravem času, dokler ne bo prepozno, s krepko roko segla po „irredenti“ bodi-si nemški ali laški, in ji odkazala oni prostor, katerega zaukazuje dolžnost, skrbeti za vzdrževanje naše domovine in pa — kazenski zakonik.

Iz državnega zbora.

Zadnji dnevi budgetne razprave, ko so seje trajale dan za dnevom od 10. ure zjutraj do 4. popoldne in pa od 7. zvečer do 11. ponoči, kazala se je tudi uže v krogih poslancev velika vtrujenost, sedežev bilo je več in več zapuščenih in navzočih je bilo dostikrat komaj tretji del poslancev. Izrekoma pri razpravi proračuna finančnega ministerstva in pa poljedelskega prikazali so se na površji govorniki, ki so z občudovanja vredno strajnostjo po celo uro in dalj vezali včasih same otrobe, včasih pa jih mešali z zrnjem, katero se je pa preveč zgubovalo v preobilni šari druge primesi. — Še le, ko je na vrsto prišla razprava proračuna pravosodnega ministerstva, začeli so se zopet polniti sedeži zbornice, razprava postala je živahnejša in ko se je zopet pričelo razgrajanje nemško-českega Knotza, postale so razprave zopet viharne tako, da smo se živo spominjali prizorov, kakoršne so časniki popisovali iz nekaterih sej zadnjega leta deželnega zbora hrvatskega. Slovanskim poslancem bilo je v nekoliko zadostenje, da si je ravno velikonemški Knotz s svojimi pristaši Schönerer, Hanisch, Schwab, Richter in dr., samimi sinovi čistega plemena najučenejšega in najolikanišega naroda, pridobil zaslugo škandalov v državnem zboru, kakoršne so vsi časniki po pravici obsojevali pri znanih izgrelih Starčevičevih.

Knotz je toraj sedaj v drugič razsajal in uradnike na českem od prvega do zadnjega napadal kakor besen, kakor bi bil do sedaj živel v daljni Ameriki tam nekje med divjaki. — Z desnice pa je prvi govornik česki poslanec dr. Vašati sicer z mnogo slabejšim glasom, pa ne veliko manj oestro napadal pravosodnega ministra, prav tako kakor lani.

Sledil je za njim dunajski odvetnik, sicer nekrščen levičar dr. Jaques, ki je sicer tudi napadal pravosodnega ministra, napadal vso vlado in tudi večino državnega zbora, toda razloček med njim in prvima govornikoma je bil tako velikansk, da se je človek v resnici oddahnil, ker Jaques je dober in spreten govornik, kar je pa dobrodejno, pa je to, da je dostojen.

Knotzu, Vašatiju in Jaquesu odgovoril je koj tisti večer minister Pražak temeljito in mirno, morebiti celó prehladno, pa prav primerno je opomnil, da bo Knotz levičarjem še presedal. — Posebno srečno pa je odgovarjal posebno očitaniu Jaquesovemu dr. Madejski, kateri se ni hotel pečati s Knotzom, ampak je stvarno, temeljito in lepo razdejal celo zgradbo Jaquesovega očitanja in dokazovanja, tako da tudi pepela ni več ostalo. V četrtek večer bil je potem državni proračun dognan, v petek bila je le kratka seja, ki je trajala eno uro, v soboto pa se je pričela zopet nova, huda bitka zaradi severne železnice, in ta bitka trajala bo najmanj tri dni.

Zabavne stvari.

Zamet v stepah.

Poljski spisal Mihal Grabowski, preložil L. G. Podgoričan.

(Dalje.)

„Sedaj vidiš“ — dejal sem devici in smijal se — „da tvojega obešenca ni nikjer.“

„Umrli je“ — opomnila mi je devica mirno — „umrl je, — kedar hoče, prikaže se, in kedar hoče, zgine.“

„Koga pa se ti je zdelo, da vidiš obešenega?“ — vprašal sem je.

„Svojega pravega očeta“ — odgovorila je.

„Bog bodi s teboj!“ — vskriknil sem — „sama ne znaš, kaj govoriš!“

„Resnico govorim“ — zatrdila je zopet mirno — „mojega očeta je obesil hudobni vlastelin“. Moj oča je bil iz tistega kraja, kjer ljudi obešajo vlastelini. Mnogokrat sem ga videla prav v tisti ječi, kjer je končal svoj život; ali nikoli nisem čula, da bi ječal bil tako, kakor ječi denes!“

Sam nisem znal, kako bi tolmačil nje besede. Imele so bradek vpliv na-me; rad bi je bil izpraševal dalje, ali zaslišal sem klic:

„Marijica, kje si, — Marijica...?“

Marijica se je krepko oglasila tetiki — in zagledal sem tetiko, da se bliža in kara.

„Po kaj si zašla semkaj?“ — vprašala je devico — „ali meniš, da je sedaj poleti, ko prijetnega hlada iščeš na prihišji? — Na zimi in na buri zmrzneš, kakor kaka lastavica!“

„Ne boj se, tetika!“ — opomnila je Marijica — „semkaj, med stene in nános obilega snega ne prodira bura, mirno stopi le-sem, kakor v kako izbo — hodi, preveri se sama!“

Res je bila bura pred ta ogel nanosla celo mogilo snega, kakor je bila streha visoka; na prihišji je bilo zatišje; tū si dobrodejno oddehnil se, ker v izbi je bilo dušljivo vroče; starki, zadelani v kožuh, zdelo se je, da je toplo; sedla je k nogam na prihišji stoječe device.

„Marijici se je zdelo“ — povedal sem — „da je videla nekega obešenca.“

„Kje?!“ — začudila se je.

„Pri vodnjaku!“ — odgovorila je Marijica. Starka je odmajala z glavo in opomnila:

„Pri vodnjakih se marsikaj godí. Ni čuda, če se pri njem kaj prikaže časi!“

„A zakaj je to?“ — povprašal sem radovedno.

„Na nobenem prostoru se tako lahko, kakor pri vodnjaku, človeku ne pripetí kaj, posebno ponoči, pozimi, kakor je sedaj, o mrazi in zametu! Ne posreči se vsakemu, kakor našemu dedu, da bi vodnjak oskrbel z visoko ogrado in ročnik priredil iz dragega stepnega lesa. Često so tū vodnjaki brezi vsakoršnega zavetja, vodnjaki, izkopani v suho zemljo, neograjeni, zadeluje jih snég. Kdor je neoprezen, ali da ne pozná svetá, lahko pade v tak vodnjak, kakor v kako volčjo jamo, da živ utopí se. Lansko zimo je naših gospodarjev eden bil pod Očakovim. O takem meteži, kakoršen je sedaj, zbežal je, da bi se okrepčal, v krčmo, kamor je skoro za njim prišla cela družba čumakov. Zbrani so bili o večernem mraku v krčmi in razgovarjali so se, a eden izmed prisobnih čumakov se je ločil od njih nekoliko korakov po snegu in zibnil jim je izpred očí. Sami niso znali, kaj bi bilo pripetilo se, kam je zginil tovariš, ki je pred nekolikimi minotami bil še med njimi. Klicali so ga, hajkali so, a ker ni oglašil se, odšli so po tragu za njim — in našli so, da je vgreznil se v zameten